UN PUNT A CAMP

CONTRARI

51è Premi Pere Mulet Cerdà de Narrativa Curta - Premis Castellitx

Arribam al camp de l'equip rival. Avui els juvenils jugam fora casa. Fa fred, ha plogut molt i encara plou una mica. El camp està embassat i fangós, impracticable dirien les cròniques que no s'escriuran. Un senyor que fuma i tosseix alhora dona una clau al nostre delegat. És allà, aquella porta, el vostre vestidor, diu assenyalant unes persianes mallorquines descloscades, amb un cartell damunt que en el passat deia *VISITANT* i ara diu *V STA T*. El company que sol jugar de lateral dret em recorda que la de llengua ens havia dit que quan falten lletres el lector les hi posa mentalment. Amb algunes dificultats el nostre delegat obre el pany de maleta i retira la cadena que ferma les dues persianes. Quan n'estira un full, les frontisses bramen, més que grinyolen.

Entram en fila. L'interior és fosc i molt pudent, a primer cop sensorial, una autèntica bafarada tòxica! Veure, no hi veim, però ensumar, sí que ensumam: liniment Sloan, Reflex, pixum, efluvis de claveguera i pudor humana acumulada col·laboren per oferir una composició química tot just una mica menys letal que el napalm.

L'entrenador troba una clau de llum. S'encén una bombeta que penja d'un cable al mig del cel-ras. Quan els ulls encara no s'han adaptat a la penombra, la bombeta comença a fer bellumes. Un company s'enfila damunt les espatles d'un altre per estrènyer la bombeta a veure si poden aturar l'ara sí, ara no, però la bombeta peta i mor. No s'han electrocutat, mirem la part positiva. La finestra no s'obri, diu el delegat. Som-hi, allà apinyats dins la fetor, la foscor i la fredor.

Porta i finestra no tenen el complement habitual de vidrieres o portellons de fusta darrera les persianes. La contradicció està servida: entra aire fred però no

aconsegueix ventilar el vestidor. També arriben les veus de fora, sentim les amenaces i les rialles dels primers espectadors arribats: se n'han de tornar tots lesionats, els matarem si fan un gol... Segurament són els pares dels rivals. La falta d'intimitat ens intimida. No tenim l'ànim com per transformar l'excitació pre-partit en els crits habituals dels dies que jugam a casa i estam dins el nostre vestidor.

La segona impressió confirma la primera, el vestidor és fosc i pudent, però també petit, brut i humit. Les parets gairebé ragen aigua, l'emblanquinat cau i de la zona de les dutxes ve aigua cap al centre del vestidor, un rierolet que forma un petit llac. No ens podem canviar tots alhora, no hi ha espai i, a més, els banquets de fusta no resistirien el pes de tots els jugadors asseguts. Alguns haurem d'esperar torn. Tampoc no hi ha prou penjadors, no quedarà més remei que deixar la roba de carrer dins les bosses i acumular-les a la zona on no hi ha aigua en terra. Levitar seria l'opció més recomanable.

A mà dreta hi ha una llitera. La reacció inicial és aprofitar-la com si fos un seient per canviar-nos, però quan posam la mà damunt l'hule que la cobreix, és tan fastigós i aferradís que ho descartam. Com a molt servirà per deixar-hi les bosses amb la roba. No és dia per a exquisiteses, estugosos meus. A la paret, penja tort un mirall trencat. Ostres, no és el títol de la lectura obligatòria?

Una capa de sutze cobreix tot el terra del vestidor, un combinat de l'aigua procedent de la zona de dutxes i la brutor de ves a saber quantes temporades. Com més t'hi fixes, pitjor. S'agraeix que no hi hagi gaire llum. Un parquet de soll.

Un company ha anat a pixar i crida mirau això. Vaja, no hi haurà aigua calenta després del partit, es veia venir. Feim una prova, obrim una aixeta i d'un forat a la paret, un final de canonada de plom que sobresurt mig centímetre, en surt un raig prim d'aigua gelada que no aconsegueix separar-se de la paret i hi deixa un regalim de verdet ennegrit. Qui la vulgui aprofitar s'haurà d'acostar molt a la paret i el tacte de la paret és tan desagradable com el del trespol. Tot plegat ideal per llenegar i/o agafar fongs. Una part de l'aigua s'escorre tímidament cap a un foradí que exerceix de desguàs i l'altra part cap al vestidor. Quina puta merda! Ara sí que aixecam la veu. L'entrenador i el delegat gesticulen a la desesperada per suprimir els nostres crits. Segueixen els improperis i paraulotes, però fluixet. Cares, braços i altres membres del llenguatge corporal comuniquen el que no diuen les paraules.

Espera que no hem acabat. El recorregut d'inspecció acaba als vàters. Vàters, quins vàters? Dues peces separades per una paret baixa sense tassa de vàter, només un forat al centre amb dues diguem-ne plataformes per posar-hi els peus, dos vàters turcs per fer del cos a la gatzoneta. El hippie d'història, ens recorda el company que sol jugar de mitja punta, va dir que en els llocs públics són més higiènics que les tasses de vàter. Pura teoria, perquè aquí i ara la crosta de merda i les emanacions del clot negre de davall et prenen la respiració. Inodor no és la paraula del dia. D'un ganxo clavat a la paret pengen uns fulls de diari, pareixen del *Marca*. No hi ha cisterna per estirar la cadena, seria un luxe desubicat. Hi ha un poal, que s'ha d'omplir a les dutxes, per tirar aigua al forat.

Ens desvestim en veu baixa, seguint a la fi les instruccions de l'entrenador. No vol que defora sentin les queixes ni els secrets tàctics i estratègics que no tenim. El

míster reparteix camisetes amb els dorsals corresponents. Si et toca de l'1 a l'11 ets titular. A partir del 12, reserva. Avui només som 14 i no tenim porter suplent. Si cal substituir el titular, el més alt de la banqueta farà d'improvisat relleu. Som suplent una altra vegada. Davant la meva cara de disgust, l'entrenador em diu que tal com està el camp i el dia, un jugador tècnic com jo perd prestacions i que per això ha optat pel seu nebot, més fort i atlètic. Serà un partit molt físic, de pilotes llargues i futbol britànic, res de *tiqui-taca*. El fang i els bassiots dificulten el control de la pilota. Avui, múscul!

Ja amb l'equipament de futbolistes, vigila, no t'ha de caure cap peça de roba en terra, alguns jugadors diuen que no es dutxaran, una esbroncada a casa és un mal menor comparat amb una dutxa aquí. Deixam les bosses i la roba dins el vestidor? Són de fiar? Si teniu res de valor (cartera, rellotge…), ho posarem tot dins una bossa i la custodiarem a la banqueta. És molt improbable, però convé prendre precaucions per si guanyam.

Passam el control de l'àrbitre per ordre de numeració. Els titulars surten al camp, mentre que suplents, entrenador i delegat ens dirigim cap a la banqueta. Decidesc sortir de la fila, com si m'hagués despistat, per fer una mirada de reüll al vestidor de l'equip local. No és la *royal suite* del Ritz, però ja es veu que és una altra cosa. Tenen aigua calenta, ho sé, ho sé. El de l'àrbitre té la porta tancada, llàstima. Segur que ofereix el mínim de condicions per predisposar-lo a favor de l'equip local, això no pot fallar.

A la banqueta fa un fred de collons. També hi plou, aquesta pluja en diagonal. Al mig del camp és pitjor, ho admet. Ma mare havia exercit les funcions pròpies del seu càrrec i malgrat les meves protestes de fill rebel m'havia obligat a dur dos xandalls. Me'ls he posats tots dos, un damunt l'altre. Més gorra i impermeable. Passen els minuts i tant el partit com el resultat són tan grisos i gèlids com el dia, es manté l'empat inicial. A la segona part, feim els dos canvis de jugadors de camp, no em toca sortir. De la resignació he passat a veure amb bons ulls quedar a la banqueta i no jugar. De la humiliació en farem virtut. A mesura que passen els minuts i veig els meus companys banyats i bruts de fang, la suplència no és tan mala opció. Així no m'hauré de dutxar, per allò de mirar la part positiva.

I de sobte, al minut 89, passa tot: una jugada dins la nostra àrea amb resultat catastròfic. El nostre porter comet un penalti absurd i es lesiona. Targeta groga. En canvi el davanter no té res, tot i que coixeja (fatal, dissimula fatal) per reforçar la decisió de l'àrbitre. El nostre porter, en canvi, s'ha fet mal al genoll, un bon tall amb els tacs del davanter. No pot seguir.

L'entrenador em diu que he de sortir de porter suplent. Jo? Ara? Sí, tu! Sense escalfar ni res, en la mesura que un dia així permet escalfar. Som el més alt de la banqueta, perquè no queda cap altre jugador, aquest argument està de la seva part. Em trec els xandalls i em pos la camiseta de porter suplent, mentre em dic a mi mateix que no pot ser que em passi a mi. Comença la tremolor. El lesionat em deixa els guants. Per què no li ha tret vermella i així no hi hauria hagut substitució? Un jugador de camp hauria passat de porter.*

L’entrenador em dona instruccions, que hi posi allò que hi he de posar i que em tiri a la dreta a veure si hi ha sort i puc aturar el penalti. Una vegada sota els pals, enredat de fred i mort de por al ridícul, sense poder contenir la temolor, mir a dreta i esquerra i veig que a la part esquerra hi ha menys fang. No m’embrutaré tant com si em tir a la part dreta. Diré que ha estat un pressentiment. L'àrbitre xiula, el llançador (el capità de l’equip local, un pam més alt que jo) corre, xuta i … Un moment mentre vola la pilota… Fins fa unes setmanes jo no sabia que a l’ànima humana hi habita el subconscient. Ho va explicar el de filosofia. En aquell instant em ve al cap el seu consell: es pronuncia *froid*, però s’escriu afegint la lletra *u* a *fred*, o sigui, Freud. El llançador ha xutat, la pilota està en moviment, érem aquí, i no em tir ni a la dreta ni a l’esquerra. Per obra del subconscient qued immòbil. Ni a la dreta com volia l’entrenador ni a l’esquerra com volia jo pròpiament jo. Ell, l’altre jo, sap que no em vull embrutar, que vull evitar la dutxa i que el fred m’ha duit a Freud. De cop, oh sorpresa, la pilota arriba dolça a les meves mans, la puc engospar sense dificultats. El llançador, traït per la supèrbia, s’ha marcat un *panenka*, com el que fa uns mesos ha donat la Copa d’Europa a Txecoslovàquia**. Quan m’ha vist tan poca cosa, tan espantat, ha paladejat la glòria local abans d’hora. El partit acaba en empat a zero. Amb aquest punt sortim del que seria la zona de descens si hi hagués una categoria inferior a la qual descendir.

—

*En els anys 70, els equips només podien fer dos canvis. Excepcionalment, es permetia un tercer canvi en el cas d’un porter lesionat.

** Txecoslovàquia va guanyar la Copa d’Europa de Seleccions en el 1976 amb un gol de penalti marcat per Panenka. Aquest jugador va tirar la pilota en paràbola al centre de la porteria confiant que tot bon porter es llança a la dreta o a l’esquerra per intentar parar el xut.